

A close-up photograph of a woman's face, focusing on her mouth with bright red, shimmering lipstick. To the left, a champagne flute with a white beaded rim is partially visible. The background is dark, and the lighting is warm and intimate.

Od autorky čtyř **bestsellerů**
Prodáno již více než **25 000** výtisků

LUCIA OLRINKOVÁ

PLAKAT
JSEM SI
ZAKÁZALA

MARENČIN PT

Lucia Olřinkov

Plakat jsem si zakázala

MARENČIN PT

Copyright © Lucia Oľrinková, 2021
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2021
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Translation © Miroslav Zelinský
Cover © Marenčin Media, 2021
Design © Marta Blehová, 2021
913. publikace, 1. vydání

ISBN 978-80-569-0890-7 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0863-1 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0864-8 (ePub)

Rosie

„Tak, slečno, řekněte nám teď něco o sobě,“ vyzve mě chlap něco po padesátce, majitel firmy, ve které jsem právě na pracovním pohovoru. Vedle něj sedí vysoký chlápek s prošedivělými vlasy, zástupce agentury, která tuto nabídku zprostředkovává.

„Je mi pětadvacet let, jsem svobodná a bezdětná. Šest let jsem žila v zahraničí, nejprve v Německu, pak v Anglii a nakonec v Itálii. Němčinu, angličtinu a italštinu ovládám slovem i písmem. Mám přirozený obchodní instinkt. Jsem komunikativní a flexibilní,“ chrlím ze sebe tak sebevědomě, jak to jen umím.

„Proč si myslíte, že se na tuto práci hodíte?“ hodí do placu ten prošedivělý a letmo se mi podívá do výstřihu. *Ó ano, zlato, jsou pravé, jsou tak pravé jako ty tvoje hodinky TAGHEUER, co máš na ruce!*

„Jak jsem už řekla, co se týče jazykových znalostí, nemám žádnou bariéru. A obchodního ducha mám v krvi. Víím, co chci – a za tím si jdu,“ zadívám se na oba svýma zelenýma očima.

„Nemáte vysokou školu,“ podotkne opět čahoun šedivý. *Tu nepotřebuji, uživím se i bez ní!*

„Ne, mou prioritou bylo naučit se řeči a ty se nejlépe a nejrychleji naučíte venku. Nepotřebuji k tomu titul.“

„Jste velmi sebevědomá,“ uzná majitel firmy.

„Ano, myslím si, že v byznysu člověk musí být sebevědomý a stát si za svým.“

Uznale kývne hlavou a zvedne jedno obočí. Jedna nula pro mě!

„A co vaše hobby?“ opět majitel.

„Mám ráda módu, nákupy a zábavu,“ provokativně zvednu obočí tentokrát já.

Oba se letmo pousmějí.

„Máte velmi zajímavé jméno. Rosie, to je na Slovensku ne-tradiční.“

„Ano,“ přikývnu a zazubím se. *Jen se neptej, jak jsem k němu přišla. Na toto téma jsem obzvlášť háklivá.*

„V pořádku, myslím, že máme všechno, co jsme chtěli vědět. O výsledku vás budeme v krátké době informovat.“

Všichni tři se postavíme. „Děkuji za váš čas, pánové. Nashledanou!“ pevně oběma stisknu ruku a hodím po nich hollywoodským úsměvem. Otočím se na podpatku a s rafinovaně vlnícími se boky odkráčím pryč.

Nasednu do svého Mercedesu a odjedu. *No tak, pánové, neváhejte. Víím, že mě tam chcete a žádnou lepší nenajdete.*

Přijdu do svého bytu. Bydlím tu asi tři měsíce. Děním se o něj se svou nejlepší kamarádkou Erikou. Je to nový moderní třípokoják v klidné čtvrti, kde se v blízkém okolí nachází vše, co mladé ženské potřebují k životu, a to italská restaurace, posilovna, kosmetický salon a nehtový design.

„Čau, zlato, tak jak to šlo?“ křičí na mě Erika z kuchyně.

„No, celkem to šlo. Myslím, že je trochu zaskočila částka, o kterou jsem si řekla. Ale nemakala jsem tvrdě šest let venku, abych tady teď dělala za nějakou almužnu. Pokud si někdo myslí, že budu dělat za pár stovek, tak je na omylu.“

„Mojito?“ zakřičí z kuchyně.

„Virgin, prosím! Možná ještě pojedu autem.“

S Erikou jsme kamarádky už od základní školy. Učení a škola byly pro nás za trest. S průměrnými známkami jsme prošly gymplem a nemohly se dočkat, až odmaturujeme. Nechtěly jsme jít na výšku. Chtěly jsme vyzkoušet svět za

hranicemi a ukázat všem, kteří tvrdili, že z nás bez školy nic nebude, že to jde i bez ní. A tak jsme se po šesti těžce odedřených letech v zahraničí vrátily zpět. Já v krásném červeném mercedesu, Erika v černé kabrio audině. Milujeme módu a značkové hadry. A dovolit si to můžeme jen proto, že jsme tvrdě pracovaly. Nikdo nám nic nedaroval a nedal zadarmo, všechno jsme si poctivě vydřely. Začátky v Německu byly tak hrozné, že když si na ně vzpomenu, naskakuje mi po těle husí kůže. Byly dny, kdy jsme neměly ani na jídlo. Mačkaly jsme se v maličké garsonce a spávaly spolu na rozkládacím gauči. Bydlely jsme v ošuntělé čtvrti na okraji města, kde žilo i plno Afghánců, Turků a Rumunů. Bylo nám devatenáct a obě jsme byly nezkušené, vystrašené a dokonce jsme neuměly ani pořádně jazyk. Začínaly jsme v podstatě úplně od nuly ve velké závodní kuchyni jako pomocné síly. Myly jsme nádobí, čistily zeleninu a musely i mýt hajzly. Nenáviděla jsem to. Ruce jsme měly od saponátů vyžrané až po lokty. Šéfoval nám hnusný Albánec, který nám velmi rád dával najevo, že jsme špíny z Ostbloku. *Protože Albánie je nejzápadnější stát Evropy*, měla jsem vždy na mysli, když jsem ho viděla. Po třech měsících jsem potkala chlapa, na kterého bych nejraději zapomněla. Ale pomohl nám a našel práci v jednom gasthoffu. Německy jsme už docela komunikovaly, a tak nás zaměstnali jako číšnice. Pomohl nám přestěhovat se. Našli jsme si pěkný jednopokoják v klidné a mnohem bezpečnější čtvrti. Nechci myslet na Německo, bylo to jedno z nejtěžších období v mém životě. Ten chlap mi tak neskutečně ublížil, že jsem měla pocit, že mě pitvají zaživa. Ano, to je ta úžasná láska, po níž tak všechny touží, ale já se jí vyhýbám, jak se jen dá. Chlapi mi slouží pouze na sex. Žádných citů se ode mě nedočkají. Já si teď prostě užívám život. Mám ráda zábavu, nákupy a nezávazný sex!

Abych si to všechno mohla dovolit i dál, musím si najít dobře placenou práci. Nejlíp tu, o kterou jsem se ucházela

před chvílí. „Samostatný manažer pro zahraniční obchod“, ano, to je přesně to, co chci. Být samostatná. Nebudu přece nikomu dělat asistentku a vařit kávu. Káv jsem se za těch šest let navařila až až.

„Prosím, jedno virgin mojito!“ vyruší mě z myšlenek Erika a podá mi drink.

„Grazie,“ vděčně se na ni usměju.

„Zlato, mám pro tebe velké překvapení!“ zvolá nadšeně.

„Vážně? Tak sem s ním!“

„Neuvěříš, mám lístky na Bratislavské dny módy!“

„Aaaa,“ zvolám nadšeně a Erika se ke mně přidá. „To se ti podařilo jak?! A je to už příští víkend!“

„Pamatuješ, jak jsem ti říkala o tom chlapovi, co jsem ho přefikla minulý víkend? Tak od něho!“ zaraduje se vítězně.

„Ty jedna zlatokopecká mrško!“ pohrozím jí. „Přefiklas ty jeho, nebo on tebe?“ zjišťuji a přitom si nadšeně prohlížím ty pozvánky.

„No asi tak nějak vzájemně,“ zazubí se. „Ale ukázalo se, že je velmi solventní a vlivný. A když mi je už dal, tak to neber!“

Skvělé, moc jsem toužila jít na nějakou módní přehlídku. Vždycky se mi práce slovenských návrhářů líbila, ale ze zahraničí jsem se kvůli práci neměla šanci na něco takového dostat. A teď – hele! Erika je zlatá baba, mám ji moc ráda, je jako moje dvojče. Je jako sestra, kterou jsem neměla. Díky ní jsem tam, kde jsem. Stála při mně v těch nejtěžších chvílích a vždycky mi byla oporou. Jsem jí za to moc vděčná. Na to, jak nelehký měla život, je to velká bojovnice a jen tak se něčeho nezalekne. Když byla ještě malé miminko, máma se jí vzdala, odešla se svým milencem někam do Ameriky a Eriku vychovávala babička. Otce nezná. Myslím, že ho nezná ani její matka. Víím, jak vždycky trpěla, když ji babička nutila chodit do kostela. Zakazovala jí nosit minisukně a trička nad pupík. Odjezd ze Slovenska byl při ni do jisté míry vysvobozením. Prostor pro nový začátek.

Za několik dnů sedím na balkoně, vychutnávám si cigo a chytám teplé sluneční paprsky, když mi zazvoní mobil.

„Prosím?“

„Zdravím, slečno, tady Fischer z firmy Fischer Company.“

Sakra, to je ta firma, kde jsem byla na pohovoru!

„S radostí vám oznamuji, že jste to místo získala.“

Aleluja! No podívejme se! Já jsem to tušila!

„Skutečně? To je skvělá zpráva!“ zahraju formální radost.

„Mohla byste se zastavit do konce měsíce podepsat papíry? Prvního června vás budeme očekávat.“

Jasně, šéfičku, bude mi potěšením!

„Samozřejmě, pane Fischere. To nebude problém, těším se.“

Zbožňuji, když mi věci vycházejí tak, jak chci. To chce oslavu! Jdu do kuchyně a udělám si pořádného bavoráka. Bouchnou dveře, Erika přišla domů.

„Čau, zlatíčko, dáš si bavoráka?“

„Ano, prosím, udělej mi a pořádného! Dnes jsem měla hrozný den!“

„Co se stalo? Něco v práci?“ podám jí drink s brčkem a ona jedním cucnutím stáhne téměř půl sklenice.

„Ach, ano, v práci. Máme mít audit a všichni jsou už teď z toho hotoví. Šéf chodí nasraný a všechny stresuje. Hrozný.“

Erika pracuje jako osobní asistentka generálního ředitele a HR manažer ve firmě, která dělá a prodává něco jako manipulační techniku a regálové systémy. Dceřiná firma nějaké německé firmy. Skvělá pozice za nechutné prachy. Toto Erice vyšlo, strašně ten job chtěla. Ale vždyť kdo by jí odolal? Blondatá hřívá zhuštěná prodlouženými prameny vlasů, modré oči, malý nosík, masivní rty se zářivým úsměvem. No a postava? Útlá, štíhlá, s pěknými trojkami a miloučkým zadkem do dvou dlaní.

„A navíc jsem totálně nevyspaná,“ ukáže mezi své nohy.
„Musím si dát pauzu se sexem. Ten chlap by mohl šukat celou

noc. Ne že by mě to nebavilo, ale spíš mám takové noční raději přes víkend, a ne, když se ráno musí vstávat do práce.“

„A kolik je tomu tvému nabíjákovi?“

„Co já vím, asi tak kolem čtyřiceti?“ pokrčí rameny.

„Poslední tři týdny jsi skoro pořád s ním, spíš s ním, a nevíš kolik mu je?“

„Nezajímá mě jeho věk, stačí mi to, že je výkonný v posteli a že má prachy a je na úrovni,“ mrkne na mě.

„No ale i já se ti musím s něčím pochlubit! Dostala jsem to pracovní místo!“ zatvářím se vítězoslavně.

„Zlato, to je skvělé!“ zavýskne Erika a nadšeně mě obejmě. „Blahopřeju! Strašně ti to přeju, láska! To je úžasné!“

„Ano, je, mám velkou radost!“

„Zase máme příležitost jít na pořádný mejdan!“ zaraduje se.

„To určitě, miláčku, pořádně to oslavíme!“

Uběhne pár dnů a s Erikou si vychutnáváme módní událost roku. Vždycky jsem toužila účastnit se takové show a díky Erice se mi to podařilo. Nastajlovaly jsme se do nejlepších hadrů. Já jsem zvolila bílo-červené minišaty od Gucciho, které jsem si koupila v Miláně. Byl to jeden z těch úžasných víkendů, ještě dokud jsme byly v Itálii, když nás Roberto, syn majitele hotelu, ve kterém jsme pracovaly, vzal na tři dny do Milána. S Erikou jsme se tehdy, pokud jde o nakupování, pěkně vyřádily. Erika s Robertem tehdy chodila, jestli se to tak dá nazvat. Spávali spolu, to je asi mnohem přesnější pojmenování. Díky Robertovi jsme se dostaly i na jednu módní přehlídku v Římě. Byla to přehlídka mladých talentů, začínajících návrhářů – a ti nám úplně vyrazili dech. Tam jsem si koupila i tmavomodrou kabelku s trásněmi, kterou jsem zvolila na dnešek.

Módní show v hlavním městě předčila moje očekávání a podle toho, jak se tváří Erika, tak i jí. Vidět práci Pištejové,

Vrzala, Jurčenka a jiných byl hotový zážitek. Po přehlídce stojíme u stolů s občerstvením, když Erice zazvoní mobil.

„No podívejme, už volá. Promiň, zlato, jdu to vyřídit,“ zakouří očima a odejde pryč z toho hluku.

Zatímco tam stojím a prohlížím si outfity žen kolem sebe, zastaví se u mě kluk asi v mém věku. Brunet s přehazovací ofinou a s tváří pečlivě překrytou makeupem.

„Promiň, ale nemůžu odtrhnout oči od tvé kabelky,“ řekne hlasem, kterým mi dá na vědomí, že se mu líbí chlapské zadky.

„Děkuji. Koupila jsem ji v Itálii na jedné přehlídce mladých návrhářů,“ mile se usměju.

„Oh, to je úžasné! Páni, na takovou přehlídku se dostat! Promiň, ani jsem se nepředstavil, já jsem Dante,“ podá mi ruku a vlašně mi ji stiskne.

Jeho zženštilý projev se mi líbí.

„Já jsem Rosie, těší mě,“ nenuceně se usměju.

„To je velmi pěkné a zajímavé jméno, přesně takové jako tvůj styling,“ prohlédne si mě od hlavy k patě.

„Děkuji. Zajímáš se o módu?“ zeptám se ve snaze rozvinout náš dialog.

„Samozřejmě, já jsem vlastně začínající návrhář, teda pokud se to tak dá nazvat.“

„Vážně? To je skvělé!“

„Ano, ale jak říkám, právě začínám a prorazit v naší branži je opravdu těžké. Ale tato akce je skvělá na sehnání nových kontaktů.“

„A čemu konkrétně se věnuješ? Kabelkám, doplňkům?“ vyzvídám se zájmem.

„Ne, mám takovou malou krejčovskou dílnu a věnuji se šatům. Však pokud budeš někdy něco potřebovat, dej vědět,“ usměje se dokonalým chrupem a podá mi vizitku.

„Úžasné, budu na to myslet!“

Po chvilce se k nám přidá i Erika, ale dlouho se s námi ne-

zdrží, protože pro ni přišel ten její fešák. A tak se v dobré náladě vydám domů sama. Měla bych si najít někoho na trávení dlouhých chvil. Naposledy jsem takového „kamaráda“ měla v Itálii. Zlatý Giuseppe, přesně věděl, jak to mám ráda, a nic víc neočekával. Kromě toho, že byl obstojný v posteli, se s ním dalo i skvěle pokecat. Bože, je to už skoro pět měsíců, co jsem neměla chlapa. Musím s tím něco udělat, protože se to začíná na mně negativně projevovat.

Přišel den mého nástupu do nové práce. Oblékla jsem si šedou úzkou sukni, k ní fialovou halenku s nápadným výstřihem a k tomu lodičky s otevřenou špičkou. Ty pohledy zaměstnanců, kteří mě potkávali na chodbě, když jsem šla za svým novým šéfem do kanceláře, mi jen potvrdily, že vypadám opravdu dobře. *Ó ano, chlapci, já jsem vaše nová sexy kolegyně.* Šéf mě vroucně přivítá a doprovodí mě do mé kanceláře. *Skvělé! Kancl pouze pro mě!* Spokojeně se usměju. Pak mě vezme na exkurzi po firmě. V této firmě, jak jsem zjistila, pracují hlavně muži. Postarší ženy jsem zatím viděla jen na účetním oddělení. Chlapům ze mě většinou padala čelist, když mě uviděli. Ano, přesně takhle to má být, takto přesně působím na muže. Trochu zaražená zůstanu, když zjistím, že zde pracují zřejmě jen nekuřáci, neboť místo na kouření, jen jedno, je až úplně vzadu za výrobní halou. Buď se budu tvářit, že jsem nekuřák, nebo tam občas na tajno zajdu a doplním obvyklou dávku nikotinu. Šéf mi celou dobu nadšeně vypráví, co se kde vyrábí, co se jak dělá, jaké mají technologie a podobně, až z toho mám pěkný guláš a po pár minutách jsem v jeho slovech totálně ztracena. Budu obchodovat s nerezovými nádobami. Doufám, že mi dají ještě nějaké větší školení, protože o těchto věcech nemám ani ponětí. Po více než dvou hodinách chození po firmě a seznamování přijdu konečně do kanceláře a s povzdechem si sednu.

Krátce nato se ozve zaklepaní, dovnitř vstoupí útlá blon-

dýnka s andělskou tvářičkou a něžným hláskem na mě promluví.

„Dobrý den, já jsem Nikola, jsem recepční a zároveň sekretářka pro všechny vedoucí, takže pokud budete něco potřebovat, tak mi dejte prosím vědět. Nechcete nějakou vodu nebo kávu?“

„Těší mě, já jsem Rosie, děkuji, vodu bych si dala. A kávu... uměla byste mi udělat latte?“

„Samozřejmě!“

„Skvěle, tak vás o jedno poprosím.“ Kávu určitě potřebuji a ráda bych si dala k ní i cigo, ale dnes si ho musím odpustit, protože chci aspoň trochu zapadnout mezi ostatní nekuřáky.

Po chvíli se vrátí Nikol s kávou a vodou, a hned po ní se do kanclu dovalí i nějaký chlap tak kolem čtyřiceti, v brýlích a s umaštěnými vlasy. Představí se jako Karel – firemní admin a na stůl mi položí laptop.

„Takže, slečno, toto je váš firemní laptop. Už vám funguje také e-mailová adresa a myslím, že tam máte vše, co potřebujete – včetně našeho firemního softwaru, ve kterém se ještě musíte zaškolit. Navrhl jsem panu Fischerovi, že školení by mohlo proběhnout během následujících dvou dnů, a on souhlasil,“ řekne monotónně a vyčerpávajícím způsobem.

„V pořádku, nemám proč namítat,“ zdvořile se usměje.

Následující dva dny trčím v zasedačce a školím se, jak pracovat s firemním systémem. Jak potvrzovat objednávky, jak nacenit produkty, jako udělat fakturu a dodací list a desítky dalších věcí, které by se mi mohly při mé práci hodit. Druhý den je už kritický, mám z admina hlavu jako meloun, doslova se těším na konec dne a jsem ráda, že je pátek a že zítra jdeme s celou partou na párty oslavit mé přijetí do práce. Když jsem už na odchodu, zastaví mě na chodbě šéf.

„Oh, Rosie, dobře, že vás vidím! Pojdte, představím vás synovi!“

Cože? Synovi? On má syna? Ten tu taky pracuje?

Vejdeme do oddělení vývoje, kde sedí čtyři chlapi. Tři na mě zírají, jako by se dívali na spasení, nic nového, ale ten čtvrtý, nejmladší, se k nám ani neotočil. Přistoupíme k němu.

„Filipe, chci ti představit naši novou manažerku pro zahraniční obchod,“ osloví ho jeho otec. Mladý Fischer neochotně vstane, asi na pikosekundu se mi podívá do tváře, pak se rychle podívá na otce, nuceně mi potřese rukou a zamumlá:

„Fischer.“

„Rosie,“ automaticky se usměju, ale on se na mě ani nepodívá a tváří se zcela nezúčastněně. Jeho čokoládové oči běhají po zemi a do čela mu padají střapaté světle hnědé vlasy.

Tento přístup mě zarazí. *Takto na mě chlapi přece nereagují!*

„Filip je náš technolog, pracuje tu skoro pět let, takže po technické stránce toho ví dost. O našich produktech vás naučí on.“ Jakmile to vysloví, Filip se na svého otce překvapeně podívá a potom na něj ošklivě zahlédne.

„Filipe, zaučíš Rosie. Od pondělí,“ řekne šéf direktivně.

Filip se zamračí, ruce si strčí do kapes džínů a pokrčí rameny.

Celou cestu domů, a dokonce i poté, co kouřím doma na balkoně, mi to nedá nemyslet na mladého Fischera a jeho otřesné chování. Rozmrzelý, uražený a nadutý šéfův synáček. Jen jsem do té kanceláře vstoupila, a už mu něco vadilo. To jak mi neochotně podal ruku a jak se na mě ani nepodíval! Na mě se muži přece rádi dívají! Bude to zřejmě typický namyšlený synáček z bohaté rodiny, kterému není nic dobré. Potřebuji se odreagovat, a protože momentálně nemám žádného „kamaráda“, který by mi tyto myšlenky vyrazil z hlavy, zajdu do fitka. Potřebuji se fyzicky zničit.

Filip

Sakra, ten fotr se dočista zbláznil! Přijmout k nám do firmy takovou pipinku? Jazyky asi zná, však proč by byla celé ty roky venku, ale nemá žádnou vysokou školu! Má vůbec ponětí, jak se dělá obchod?

U fotra zase zařadoval testosteron a přijal sem pipku, která jen dobře vypadá. Až to zjistí máma, bude našťvaná. Ona tento typ žen nemusí a já taky ne. Je to typická zlatokopka, která se ráda obléká do drahých hadrů, nosí podpatky a vozí se v Mercedesu. Určitě má nebo hledá někoho, kdo bude moct její vysoký standard platit. A já teď kvůli fotrovi budu tuto slepici několik dní zaučovat. Fakt skvělé! Jako bych neměl dost své práce. Měl bych zavolat Kristýně, tak moc mi chybí! A to je pryč jen tři týdny, co si tu bez ní počnu až do září?

„Viděli jste tu novou kost?“ přeruší tok mých myšlenek Igor.

„Tentokrát to otci vyšlo, Filipe! Udělal nám radost a přijal sem takový skvost!“ prohlásí Martin.

„Otréte si sliny, chlapi, ta bude moje!“ vytahuje se Miňo.

Miňo je místní Casanova a zatím každá pipinka, co sem přišla třeba jen na brigádu, skončila v jeho posteli. Je to ten typický modrooký frajer, ze kterého jsou baby paf. Všechny ty husy mu padly do pastí. Vyspal se s nimi a nechal je tak. A ty hlupačky si myslely, že to bude pokračovat dál. A tahle nová bude zřejmě další v pořadí.

Rosie

Konečně je tu sobota večer. Jde se na párty do jednoho klubu v hlavním městě! Zbožňuji párty!

Oblékla jsem si růžové minišaty s krajkou, vyžehlila hřívu a své tváři jsem dopřála výrazný makeup.

Erika vypadá taky neodolatelně. Bílé krátké šaty s modrými proužky, zvýrazněné modré oči a lesklé rty. Dnes večer to prostě roztočíme! Podám Ericce mojito a s chutí se napijeme. Najednou zazvoní zvonek. Do bytu se vevalí zbytek naší party. Aďa, Eričina kolegyně, zlatá ženská s ohnivými vlasy a skvělá pártyžena, která nikdy nezkazí zábavu a je pro každou srandu. Tóno, alias Antony, urostlý brunet, bláznivý kluk a náš bývalý spolužák z gymplu. Hodný, ale trochu moc posedlý sexem. Málokterá mu odolá. No a naši slavnou šestici uzavírají Adam a Lukáš. Jsou to Eričini bratrance z třetího kolena či co, ale jsou to skvělí šoumeni, milují zábavu, ženy a rychlá auta. Kluci automaticky dojdou k ledničce a udělají si gin tonic. Chovají se tu už jako doma. Pamatuji si, když jsem se sem nastěhovala a udělala kolaudační párty, tak tu byla pěkná divočina. Sousedé si na nás stěžovali a zavolali na nás policajty kvůli rušení nočního klidu. Od té doby se raději chodíme vybláznit někam ven.

„Ženy, dnes vypadáte neodolatelně,“ popojde k nám Adam, mě a Eriku chytí kolem pasu a každé dá pusku na tvář.

„Doufám, že dnes večer budu mít štěstí, minule to byla strašná slabota,“ prohlásí Antony, protože si na poslední akci nevrzнул.

„Okej, lidi, dopijte své drinky, taxi je už tady!“ zavolá Aďa a ukáže nám displej svého mobilu, který zobrazuje, že volá taxikář.

Všichni to hodíme do sebe a odcházíme pryč. Jakmile přijdeme do klubu, usadíme se k rezervovanému stolu a objednáme si chlást.

„Přátelé, rád bych připomněl, kvůli čemu jsme sem přišli,“ pronese vážně Lukáš a se sklenicí v ruce si stoupne.

„Dnes jsme přišli oslavit Rosien zisk skvělého pracovního fleku! Rosie, ať se ti daří!“ zvedne svou skleničku Kapitána Morgana a ostatní se přidají.

„Na zdraví, Rosie!“ zvolají hromadně a připijí si se mnou. Každý mě obdaruje polibkem na tvář.

„Děkuji, děcka! Jste zlatí!“

„Fajn, formality máme za sebou, takže já si jdu za svým!“ šibalsky se ušklibne Antony a všichni víme, že tím myslí lov nějaké pěkné pipky.

Adam s Lukášem jdou pro další rundu. Začnu se rozhlížet po podniku a hledat svůj potenciální stroj na odstranění přebytečného sexuálního napětí. Zatím nic moc, ale ještě je brzy, lidi se teprve scházejí. Zábava u našeho stolu začíná pomalu, ale jistě gradovat.

„Tak co, Rosie, našla sis už nějakého sexuálního otroka?“ rýpne si Adam.

„Ale ne, a ani mi o tom nemluv, už mi z toho začíná hrabat. Ale myslím, že dnes by mohla být ta noc, když mi padne nějaký chlap za oběť,“ afektovaně si prohrábnu vlasy a rozhlédnu se po podniku. Najednou mi padne do oka barman. Všimla jsem si ho tu i minule, ale tenkrát to tu bylo natřískané lidmi a skoro nebylo možné se k baru, kde obsluhuje tento sexy svalovec, dostat.

„Promiň, zlato, ale myslím, že jsem někoho zahlídla. Jdu tam.“

„Hodně štěstí, krásko!“ popřeje mi a upije si z drinku.

Sednu si nedaleko místa, kde obsluhuje můj objekt. Trochu se nakloním a prohlédnu si ho od hlavy k patě. Světlé džíny a vypasované bílé tričko, ve kterém se rýsuje jeho vypracovaná hrud, bicepsy a záda do věčka. Pohledy se setkají, krátce se usměje a blíží se mým směrem.

„Co to bude, slečno?“ zeptá se, když ke mně přijde.

„Mojito, děkuji,“ zabodnu pohled do jeho tmavých očí a svůdně našpulím rty. Chvíli mi věnuje pozornost, oči mu sjedou k mému výstříhu a potom začne připravovat objednaný drink.

Uf, tak s tímto chlapem si umím představit dnešní noc.

Podá mi nápoj, krátce se usměje a nahlásí cenu drinku. Podám mu bankovku a nechám mu nadstandardní dýško. Rafinovaně si vložím brčko do úst a ucucnu si, s očima zavěšenými na jeho tváři. Najednou si ke mně sedne chlápek, podle vzhledu a tvrdé angličtiny, s jakou na mě vyrukoval, usuzuji, že je to Ital. Nakonec se představí jako Frederico.

„Rosie, piacere!“ odpovím.

Padne mu čelist a zeptá se: „Parla italiano?“

„Sì, certo!“ sebevědomě si prohrábnu vlasy. Štve mě, že mě tento malý Ital otravuje, když chci sledovat toho sexy barmana. Tvářím se nezaujatě a nespouštím oči ze svého objektu, zatímco Ital v kuse něco mele. Vnímám jen každé třetí slovo. Barman se na mě krátce zadívá a usměje se. Okamžitě mu to opětuju.

Hodím na něj svůdný pohled zpod řas, když vtom k němu přistoupí nějaká drobná černovláska, vlepí mu polibek a zaláskovaně ho obejmě. *Co je to, když za ním v noci přijde jeho ženská? Skvělé, takže tu ztrácím čas úplně zbytečně.* Obrátím oči a porozhlédnu se kolem. Omluvím se Italovi, že si musím odskočit, a zmizím pryč. Jak se tak prodírám tanečnický, všimnu si Eriky a Adi ve společnosti nějakých kluků. Očividně se s nimi dobře baví. Otočím se na podpatku, vyjdu ven z klubu, nedočkavě si zapálím a s chutí si potáhnu z ciga. Rozhlédnu se kolem sebe, venku je hafo lidí, smějí se, debatují, pokřikují.

Poodejdu pár metrů, až se ocitnu v tmavé uličce. Obrisy těl a vzdechy mi dávají jasně najevo, že si to tam kdosi s chutí rozdává. Popojdu ještě kousek, když toho chlapa poznám. Je to Antony. *No, aspoň, že jemu se poštěstilo.*

Jak tak stojím venku a kouřím už třetí cigaretu, moje chuť k zábavě se někam pomalu, ale jistě vytrácí. Štve mě, že jsem nedostala toho barmana. Vráťím se do podniku, ale lidi z mé party se někam rozprchli a nikoho nemůžu najít. Chvilí se rozhlížím a potom vyjdu ven, objednáám si taxi a jedu domů. Erice napíšu zprávu, že jsem už odešla. Ráno se vzbudím tak jako už dávno ne. Žádná opice ani sušák. Jsem svěží a docela vyspaná. To se mi po párty už dlouho nestalo, teda asi se mi to nestalo ještě nikdy. Erika přespala u Adi, přišla až odpoledne, osprchovala se, vystajlovala a šla za tím svým obráběčem. Já jsem celý den lenošila a chvílemi myslela na to, že druhý den mě čeká školení s mladým Fischerem.

Ráno, když za pracovním stolem usrkávám z kapučína, které mi Nikol připravila, se ve dveřích bez klepání zjeví mladý Fischer. Překvapeně se na něj podívám a on otráveně zamumlá:

„Dobré ráno.“

„Dobré ráno,“ odpovím. Položí si na stůl svůj laptop a šanon plný papírů a z rohu místnosti si dostrká další židli. Ani jednou se na mě nepodívá, absolutně se vyhýbá mému pohledu.

Co je to za povahu? Pokud bude pořád takový, tak to školení bude fakt „zábava“.

Zazvoní mu mobil, vzdálí se a přijme hovor. Jak tam tak stojí otočený zády, začnu si ho prohlížet. Podle toho, jak vypadá, je ve formě, má udržované tělo a pěkný útlý zadek. Polokošile od Armaniho, světlé kalhoty Hugo Boss a plátěné tenisky Tommy Hilfiger. *Ale ten zadek má fakt božský.* Najednou se nečekaně ohlédne a věnuje mi krátký zamračený pohled. Jeho